

5 november 2017 (senioren-zang-dienst)

‘LATEN WIJ LOVEN!’

Bijbellezing: Psalm 57

Van heel veel psalmen in het boek van de psalmen weten wij niet precies wanneer zij geschreven zijn en daardoor weten wij vaak ook niet waarom deze of gene psalm geschreven is, maar van psalm 57 weten wij dat wel. Boven psalm 57 staat dat David deze psalm heeft geschreven toen hij in een spelonk was gevluht voor Saul.

Mocht u met de Bijbelse geschiedenissen zijn opgegroeid, dan kent u deze geschiedenis wel: David is op het moment dat Saul koning van Israel was, door de profeet Samuel gezalft tot de nieuwe koning van Israël. Saul zal namelijk binnenkort geen koning meer zijn, omdat hij ongehoorzaam was aan God; God stelde daarom een nieuwe koning aan voor zijn volk. David zal koning Saul opvolgen. Maar Saul ging daar niet mee akkoord. Op dit moment – het moment waar de psalm over schrijft – is Saul David zelfs aan het achtervolgen. Zoals een jager zijn prooi achterna jaagt, zo jaagt Saul David op. En David heeft zich, zoals een op de vlucht geslagen prooi, voor Saul verstopt. In een spelonk. In een van de vele grotten in het berglandschap van Israel.

Deze geschiedenis loopt vervolgens wel heel bijzonder af... je kunt het eigenlijk niet lezen zonder te glimlachen... want precies in de grot waar David en zijn volgelingen zich hebben verstopt..., precies in die grot gaat koning Saul in afzondering zijn behoefte doen. Saul is op dat moment dus helemaal alleen..., heeft misschien zelfs al zijn wapens even afgedaan, want ja..., David heeft alle mogelijkheden nu om Saul onschadelijk te maken..., *maar David doet het niet*. Hij wil *niet* de gezalftde van God doden..., want het oordeel is aan God..., niet aan David.... Wat een rechtvaardigheid van David! David geeft het allemaal in handen aan God! Wat een geweldig vertrouwen heeft David op dat moment ook op God...!

Ja, want het moet volgens mij niet gemakkelijk voor hem zijn geweest... David is op de vlucht. Op de vlucht voor zijn leven. Wat een angst moet je dan hebben, of niet? Steeds op je hoede zijn..., nergens echt rust..., altijd weer die spanning... en misschien ook wel grote vragen, want hoe zit dat nou: God wilde hem tot koning hebben..., God heeft hem door de profeet Samuel laten zalven..., maar moet je nu zien: als een jachtprooi is hij op de vlucht! Is dat nu Gods wil, is dit nu zoals God het heeft bedoeld? Hoe zou ik in die grot hebben gezeten op dat moment hè? Probeert u zich eens in die grot, in die situatie te verplaatsen... Ik zou volgens mij maar met een ding bezig zijn: hoe kom ik hier uit? Hoe kan ik hier ontsnappen en mijn leven veilig stellen? ... Het kan ook zijn dat ik in zo'n donkere grot, als het lang zou duren, depressief zou raken, in mijzelf gekeerd... in diep medelijden met mijzelf...: 'waarom moet mij dit nu overkomen? Waarom laat God dit nu gebeuren in mijn leven ...?' Zou u dat ook niet hebben?

Maar kijk nu wat David doet... David roept het inderdaad ook uit tot God: genade, God! Genade! David smeekt..., *maar ook, ook is hij vol vertrouwen*: 'wees mij genadig God, wees mij genadig! *Want bij U is mijn leven geborgen. In de schaduw van Uw vleugels zal ik schuilen tot het doodsgevaar is geweken*'. ... En dan..., als je de psalm verder doorleest, dan zie je dat David in de grot

met heel andere dingen bezig is dan met al zijn vragen, zijn angsten, zijn medelijden met zichzelf, zijn wanhoop..., *David is al plannen aan met maken om God groot te gaan maken!* David spreekt in die donkere grot zijn verlangen uit om God te loven! De lofzeggingsdienst die David van plan is te gaan beleggen, wordt al in die donkere grot voorbereid! Geweldig hè?

Hoe is het mogelijk, zo zou je misschien zeggen... Nou, daar wil ik het nu met u over hebben... Hoe is het mogelijk om in een grot vol duisternis en spanning ernaar te verlangen om God te loven? Wat is dat met David? En... zou dat ook bij mij kunnen?

Nou, ik laat David heel even zitten in die grot... Ik wil eerst even met u bespreken wat 'God loven' precies is. David zegt: 'U Heer, zal ik loven' ('U alleen, U loven wij!'), maar wat doen wij als wij God loven?

Nou, God loven, dat is: 'God grootmaken'. Goede dingen over God zeggen. God vertellen hoe groot, hoe machtig, hoe geweldig Hij is... God loven, dat is 'woorden geven aan wat eigenlijk niet met woorden is uit te drukken..., door te bidden, door te zingen, door je gedachten en je hart op God te richten.'

God loven, dat hoef je niet te doen omdat God dat nodig heeft. Ik heb wel eens van iemand gehoord dat deze persoon het heel vreemd vond dat christenen met liederen en gebeden God loofden. Wat is dat nu voor een God Die steeds wil horen hoe goed en geweldig Hij is? Die steeds wil horen dat Hij volkomen rechtvaardig en goed is? Als je zulke mensen in je dagelijks leven tegenkomt, dan word je daar toch niet goed van? Mensen die altijd complimentjes willen, die altijd willen horen hoe goed zij iets hebben gedaan... en dat als er iets mankeert, dat vooral niet aan hen ligt..., mensen die nooit kritiek willen horen, maar alleen maar lof en aandacht... Nou, inderdaad: bij mensen kan dat heel irritant zijn..., maar bij God is het anders. God heeft het niet nodig dat wij Hem grootmaken en loven en eren. God heeft het niet nodig om geloofd en geprezen te worden..., *wij hebben het nodig om God te loven en te prijzen!*

Wij hebben het nodig om God te loven en te prijzen. Want door je met hart en ziel, met alles wat je hebt op God te richten... richt je je op de Bron van al het goede... God is de oorsprong en de bestemming, het begin en het einde, de Eerste en de Laatste. God is de Bron van jouw leven, je Schepper. God is de hemelse Vader Die voor je zorgt en van je wilt houden. God is de Redder Die in Jezus Christus alles van Zichzelf heeft gegeven om u en mij weer tot Hem terug te trekken. ... God heeft het niet nodig om daarvoor geloofd en geprezen te worden..., daar wordt God echt niet groter van dan Hij al is..., nee, *wij* hebben het nodig om ons zo op God te richten... om zo tot de bestemming, tot het doel, tot de bron van ons leven te komen.

Calvijn leerde over de mens dat hij gemaakt is om God te eren. Wij zijn aangelegd op God, geschapen richting God. Of wij nu geloven of niet..., wij allemaal zijn geschapen met het doel om op God gericht te zijn..., om aan God toegewijd te zijn... om innig met Hem verbonden te zijn. Daar is ons geluk, onze rust, onze zekerheid en vreugde te vinden. Wij eren God, omdat God inderdaad gesteld is op Zijn eer..., maar God is niet zoals die egocentrische mensen op aarde die nooit genoeg complimentjes en waardering kunnen ontvangen... nee, God is *de gevende God*, de God Die ons het diepste geluk wil geven... het geluk dat wij mogen vinden, wanneer wij met heel ons hart en met al onze gedachten op Hem gericht zullen zijn. God is de Bron van al het goede... en Hij gunt het ons om uit die bron te putten en heel dicht bij die bron te zijn. Wij komen tot ons doel, tot onze bestemming, tot onze rust,

tot onze zekerheid en diepe vreugde... door God te loven!

Ik denk dat dit het geval was bij David die in de grot zat. Stel je voor dat wij hem hadden kunnen vragen: 'waarom ben je er nu zo mee bezig om straks God te kunnen loven voor iedereen die het maar hoort? Waarom nu zo gericht op dat loven van God? Kan je niet beter een vluchtroute bedenken? En heb je eigenlijk geen behoefte om je gevoelens van boosheid, of bitterheid, of angst te ventileren?' Ik denk dat David je vreemd had aangekeken...: 'natuurlijk vertel ik het aan God wanneer ik boos ben, of verdrietig..., lees mijn vele andere psalmen maar..., maar op dit moment kan ik niet anders dan God grootmaken. Ik wil niet anders. Hierin vind ik rust en vertrouwen voor dit moment.'

Ik moet denken aan wat ik heb gelezen over iets wat Tim Keller, een bekende predikant uit New York, had meegemaakt. Hij schreef dat hij eens had gepreekt over het Onze Vader en dat hij toen tegen de gemeente had gezegd dat het goed was om God eerst te aanbidden en te loven en pas daarna Hem te vragen om je dagelijks brood. Zo gebeurt het namelijk ook in het Onze Vader. Een paar weken later kwam er een vrouw naar hem toe, die vertelde dat zij dat inderdaad was gaan doen. Eerst God loven en daarna God haar vragen voorleggen. Nu, haar leven was totaal veranderd. Tim Keller vertelt eerlijk dat hij eigenlijk niet eens goed had bevat wat hij in zijn preek had gezegd, maar deze vrouw had het begrepen. Zij zei tegen Tim Keller: 'Ik heb meer rust gekregen in mijn leven. Voorheen werkte ik als ik ging bidden meteen mijn gebedslijstje af en hoe meer ik aandacht besteedde aan alle problemen en behoeften en vragen die ik had, hoe ongeruster en bezorgder ik werd.' Bidden gaf dus geen rust... 'Maar', zo zei deze vrouw, 'nu ik eerst aan God vertel hoe groot Hij is... en hoe goed en liefdevol Hij is... en dat Hij mij al hoort, voordat ik Hem iets vraag..., nu voel ik mij veel rustiger in plaats van onrustiger...' De lofzegging gaf haar rust..., kracht..., vertrouwen...
Laten wij loven... Ik denk dat David daar ook zijn rust in heeft gevonden. Ondanks alles wat hij op dat moment ervoer aan spanning..., aan angst..., aan onrust..., David ontving rust doordat Hij de beweging naar boven maakte... Hij richtte zich op God.

Door God te loven en te prijzen, wordt God niet groter, of geweldiger... - God is immers van eeuwigheid af al de Allergrootste, de Enige, de Ware – *door God te loven wordt God niet anders, niet groter..., maar veranderen wijzelf*. Door God te loven gaan je ogen open, ook al heb je op dat moment misschien je ogen eerbiedig gesloten. Door God te loven gaan je ogen open voor de werkelijkheid van het leven. Je gaat inzien en ter harte nemen dat er maar Eén op aarde alle macht heeft. ... Je gaat beseffen dat al die dingen hier op aarde maar tijdelijk en vergankelijk zijn in het licht van de eeuwige God. ... Je gaat die diepe liefde van God steeds meer ontdekken, als je daar in je lofzegging woorden aan geeft en de liefde van God gaat ervoor zorgen dat je ook makkelijker liefde kan geven aan andere mensen. ... Door God te loven komen de dingen in je leven op de juiste plaats te staan: worden al die dingen die er minder toe doen kleiner..., en wordt God voor je groter. ... Op een of andere manier is ons leven vaak zo geworden dat God slechts een bescheiden plaats in het leven krijgt..., dat God soms zelfs aan de rand van ons leven is terecht gekomen... en als wij in nood zitten, dan mag Hij er weer even bij komen om ons te helpen... Maar door consequent God te loven en te prijzen – vanmiddag door het zingen van allemaal liederen met elkaar, maar thuis

misschien door te bidden, of door ook te zingen, of door een lofpsalm hardop te lezen – door God te loven en te prijzen, komt je leven tot zijn bestemming en zal je leven veranderen. Dan kan het zelfs zo zijn dat je op sommige momenten die duisternis van de grot en die eenzaamheid en die angsten even niet meer ervaart... ja, ze zijn er nog wel..., maar je gaat meer zien..., je ziet God in al Zijn heerlijkheid, eeuwigheid, majesteit en liefde..., Je leven verandert...: je hoeft niet wraak te nemen op koning Saul..., je hoeft niet je eigen leven veilig te stellen in je grot..., je probeert het uit te houden, want in de lofzang mag jij heel dicht bij God zijn.

Ik moet denken aan Paulus en Silas, toen zij in Filippi in de gevangenis zaten. Wat een ellende... en wat een onrecht! Maar..., zouden zij niet precies hetzelfde hebben ervaren, toen zij – zoals het boek Handelingen vertelt – lofzangen zongen in de nacht? Zij mochten ondanks het donkere om hen heen, verder zien... Zij mochten meer zien dan de gevangeniswanden. God was in de lofzang dichtbij hen en zij bij God.

Loven is dus wel iets anders dan danken. Het heeft heel veel overeenkomsten, het lijkt heel veel op elkaar, misschien gebruik je wel dezelfde woorden. Maar danken, dat lukt soms niet. Want de een heeft nu eenmaal meer te danken dan de ander. Er zijn momenten, er zijn situaties waarin nu eenmaal weinig te danken valt voor je gevoel. Maar misschien kan je dan toch God de lof toe zingen. 'Geloofd zij God met diepst ontzag! Hij kan en wil en zal in nood, zelfs bij het naderen van de dood, volkomen uitkomst geven'.

Ik sluit af met nog drie opmerkingen.

Loven, dat is dus: 'tot de bestemming van je leven komen'. Je kunt hard werken in je leven..., je kunt enorm veel vrienden hebben..., je kunt als oudere misschien met tevredenheid op je leven terugkijken..., maar het enige wat je echt rust geeft... het enige wat echt je leven vol-maakt..., wat je ogen opent voor waar het in deze wereld echt om gaat..., dat is: God loven.

Nou, dat had ik al gezegd natuurlijk, maar waarom herhaal ik dit? Om daarmee u op het hard te drukken: *uw leven heeft dus altijd zin*. Ook als u oud bent geworden en misschien voor je gevoel aan de rand van de maatschappij bent komen te staan. God plaatst u vanmiddag weer terug, middenin de wereld, om Hem te loven! ... Wat doe ik er nog toe? Ik moet zelfs voor de kleinste dingetjes hulp aan iemand vragen..., het is genoeg zo. Mijn leven is voltooid. Nee, uw leven is pas voltooid op het moment dat de lofzang op aarde overgaat in de lofzang voor Gods troon. Tot die tijd hebben u en ik een taak. Om samen God de lof te brengen.

Uiteindelijk – en dat is mijn derde en laatste opmerking – uiteindelijk loopt alles uit op de lofzang. Psalm 57 eindigt met een lofzegging. Het boek van de psalmen eindigt met een grote lofzegging (Psalm 145 t/m 150) Maar ook deze wereld zal zo eindigen. Deze wereld is als het boek Psalmen: het leven kent veel hoogten en veel diepten..., jubeltonen en klaagzangen..., dankbaarheid en grote waarom's..., maar uiteindelijk zullen hemel en aarde samen het slotlied zingen: een eeuwige lofzang op God. Laten wij ons leven gebruiken om alvast flink te oefenen om deze melodie straks mee te kunnen zingen.

Heeft u vragen of een reactie: ds. E.G. (Eddy) de Kruijf // 010 210 89 71 // dekruijf@live.nl